

තොවිල් කවිය

තොවිලය තිස් පැයක්
සුරා, එනම් මුළු රාත්‍රිය
සුරා, පවත් වන්නකි. නිදි මරා
ගෙන කරන ලබන මේ යහ කරි
මය නැවටුවා හා බෙරකරුට
පමණක් නොව බලා ඉන්නාට
ද විඩාව ගෙන දෙන්නක්
වෙයි. දිනින් දිනට එකම විදියට
අඩි තබමින් නැටීමත් එකම
පදය වැඩීමත් එකම තාලයකට
යහ කළ කීමත් කරගෙන ගිය
හොත් බෙරකරුවන් නැවටු
වත් ආදීන්ටත් බලා සිටිත්
තත්ටත් මගත් එකකාර
බවක් හැඟීමෙන් තොවිල
යෙන් අපේක්ෂිත පරිමාර්ථය
පවා සිද්ධි යන ඇත. එහෙයින්
තොවිලය සුරා එන නැටුම්,
ගායම්, වාද්‍යම් ආදිය බෙහෙවින්
විවිධය. වරෙක ඉතා සිඝ්‍රයෙන්
කය සසලවමින් නැටන නැවටු
වා ඵලිත මොහොතේදී කය
තොවෙහෙසෙන 'ගමන' පදය
කට අනුව වට්ටට යයි. සිඝ්‍ර
යෙන් නටද්දී වාද්‍ය බෙරපදය
නැවටුවාගේ මේ 'ගමන' දී
'ගමන' පදයක් වෙයි. තවත්
විටෙකදී නැවටුවා බමර වළල්
ලක් හෝ මලක් මෙන් හෝ
ගසයි. බෙරය ගැම විටම නැවටු
වා පසු පස ගැම කීව යන්නක්
නොවේ. නැවටුවා නැටීමේ
ආවේගය ලබනුයේ බෙර හඬිනි.
නැවටුවන්න බෙරකරුවන්
යන දෙදෙනම තම කැන්සිය
නිවා ගත්තේ යහ කවියෙනි.
ගැම විටම යහ කවි අත්තක්
ගෙන යන්නේ බෙරපදය හා
නැටුම්පදය සමඟ හෙයින් එයද

සු. ගා. ප. සුගුණසිරි විසිති

බෙරපදය හා නැටුම්පදය
වෙනස් වෙනස්වන ආකාරයට
වෙනස් විය යුතුය. එහෙත්
ඇතැම් විට කවේක තාලය කියා
බෙරකරුට තමන් තැදීමට යන
පාලය හඟවා, බෙරකරු පදය
සුරන්ම නැවටුවා තවයි.

තෙතං තෙත තෙත
තෙතෙත තෙත තෙත
තෙතෙත තෙත තෙත තෙත
තෙතා

මේ පදය සුරන අන්දමයි.
නැටුම් අනුව කවිය කීවත්,
කවිය අනුව නැටුම් නැවටවත්
එහි සුතිටිය වනුයේ කවි තාල
රාශියක් ඇතිවීමයි. මෙසේ
තොවිලය තැවු යාග කවි විවි
ධත්වයෙන් අනුන වේ.

නූතන සිංහල සංගීතයෙහි
අධුනි අංගයක් ලෙසින් සල
කන ලබන්නකි කවි කතාව.
එහෙත් කවියෙන් තතාවක්
කීම ඇත කාලයේ පටන්ම
තොවිලයට හුරු වුවකි. තැන්
තිස් පැයක් තිස්සේ - අඩු
ගණනේ තිස්පැයක් තිස්සේ -
තටමින් කවි කියන ඇදුරා කිසි
යම් යහකැනේ උපත, බෙර
පට්ල උපත, තොවිල් උපත,
විදිය තනන විදිය, එකක්
බෙරය හෝ පරප්පට්ටි හෝ
තනන ආකාරය ආදී දහසකත්
එකක් දේ පිළිබඳ කතාවක්

කවියෙන් කියයි. තොවිලයට
මෙසේ කවිකතාව ඇතුළත්
වූයේ කාලය මැටීමේ උපායයක්
වශයෙනයි අපට සිතාගත
හැකිය. 'ආනන්' නම් වූ එකක්
බෙරය තැන්මේදී 'හෙණ
යෝගය' නම් වූ විශේෂ යෝග
යක් අල්ලා ගැනීමට සැලකිලි
මත්ව හැටින් ඊට අවශ්‍යවූ
හාණ්ඩ ආදියත් කියාලා ම
කවිපෙළ කවිකතාවකි. එකක්
බෙරය හඳු රබානයි.

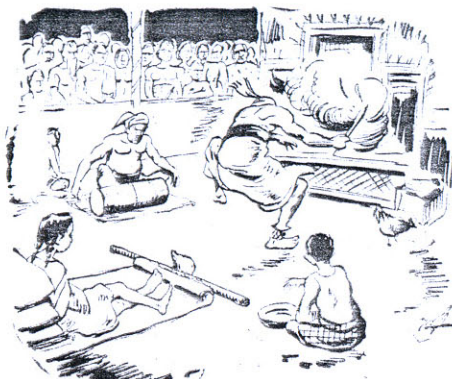
ඇසල මස බද දි න
පසලොස්වක් ද සමඟි න
සුවසල නැකත හෙ න
බද හෙ හෝරා දනුව ලත් නැත

මෙලෙස හෙණ යෝගෙ ට
යෙදෙමින් මොළහාන නිසි

රෝදය ගෙන අත ට
තබා මළ සම හෙළා වට

රුහුනකින් අදිමි න
එහි තිබි බරා හටිමි න
දිනක් පසු ගිය හා න
පටිය වට කොට ගසා රත් ඇණ

සතියක් පසු වෙ නා
තෙක්ම පවතේ තබ නා
වේලා ගෙන ම නා
එකක් බෙර සැද මෙලෙස පොරණ

“එහෙයින් තොවිලය පුරා එන නැටුම්, ගැසුම්, වැසුම් ආදිය බෙහෙවින් විවිධය.”

දෝස දුරු කිරීමට කියන කවි ද තොවිලයේ අවශ්‍ය අංගයකි. තොවිලයේ පරමාර්ථය කොයි ආකාරයේ හෝ දොසක් පලවා හැරීමය. කොඩිවන හදි හුනියම් ආදී මිනිසුනට මින කරන දෝෂ හෝ වෙළුල් දොරවල් බින බානා හෙගන්වියට හේතුවන යක්ෂ ප්‍රේත පියාව දෝෂ හෝ දුරු කැරු හැරීමට ඇදුරුගේ පිසිට සෙවුම ආදියේ පවත්ම සිංහල ගැමියාට සුරැදුව තිබිණ. ගැබිනියකගේ දරු ප්‍රසූතිය පහසු කරනුව රෝගියකුගේ නැවැවෙන අතර හමට පත් රෝගාදී උවදුරකින් ගම බේරා ගැනීමට ගම්මුඛ ආදිය පැවැත් වෙයි.

කවදාද මේ අඹවනුත් සහ දරුවනුත් ගෙන යන්න තපසට

එකදාද අප සිල් රකින්නේ කතෑන් නරකයි යන්න තපසට

මොනවා ද මේ රජු කියන්නේ දෙපන්සලක ඉඳිමු රජ කොට

බව දාන බුදු රැස් බෙලෙන් මොහු ලැමද උදෙරි දෝස දුරු කොට

මුල තැන් පදය දෙබසක ලෙසින් ගලපා ඇති මේ කවෙන් යාගකරු දෝස දුරු කෙරුමට බුදු රැස් බලය පතයි. බලසමය යාග හෝම ආදී හින්දු බලපෑම යටතේ වැඩිකිසි සිරිත් විරිත්වලට අනුබල නොදෙන්නක් වුවද ඉලබා රෝගාදියෙන් පීඩා විසින ගැමියාට එක් වරම සිහිවන්නේ යකැදුරුය. ගැමියා හේ බුද්ධි හක්කිය වටසා

ගන්නා යකැදුරා එහිලා බුදු සිරි තම ඇද ගන්නේ දෙකැරුණක් උඩය.

යාගයක ගුණය බෙහෙවින් බල පාන්නේ විශ්වඝනය හා හක්කිය අනුවය. සංකාරයා කෙරෙහි එම විශ්වාසය හා හක්කිය ලබා ගැනීම සදහා වැඩියක්ම ඉවහල් කරගත හැක් කේ බුදු ගුණ බව හේ දනී. මේ අතින් පැරණි සිංහල යකැ දුරා අනුන්ගේ සිත් සතන් වරා වටසා ගන්නා නුතන මනෝවිද්‍යාඥයකුට ලං වෙයි.

බලි බිලි ආදියට නොතරම් ඇබ්බැහි උණක් තොවිල් යාග සදහා යාගකරු බුදු සිරිත ඇද ගන්නේ බහුගේ ද අපමණ බුද්ධි හක්කිය පළව කරමිනි. හැම විටම බුදු පිහිට පනමින් යාගයක් ආරම්භ කිරීමද බහු ගේ බුද්ධි හක්කියට දෙස් දෙයි.

සෙත් සිරි දෙන මුණිදු ගෙ ගුණ වැරැණේ අත් නොහැරම ගන්නෙමි තැන් සරණේ ගත් විවරණ සුර දෙවි බබු සිත් ලෙස පවසමි සොමි ගුණ වැරැණේ

(පුරාණ සිව්පද සංග්‍රහට 122 පිට)

යාගකරු සුර දෙවි බබුන්නේ විවරණ පනන්නේ බුදුන් සරණ යැමෙන් පසුව බව ඉහත එන කවෙන් පෙනේ.

උඩල් වාදකයන් වාන්දිය අර බන්නේ

ශ්‍රීමත් ශ්‍රීරාජ පාදපංකජ යුගං කෙමිප්‍රතා හාසුරම්

දෙව බුන්ම නරෙරුගෙරි පුණමිතං කෙලොස කීර්තිසුමි
තෙමාරාත්ම ගජෙන්දු කෙසරිතිහම් තෙම ලොකා විත්තාමණිමි
වන්දෙ ඝාකාමුණිං සමස්ත ජනතාම තිත්‍යං.
ජයොස්තු භූමි

යනුවෙන් ‘වන්දෙ ඝාකා මුණිං (වදිම මුණි උතුමා) කිය මිනි.

තොවිලය තුළ උද්ද ඇති තාල ගණන අපමණය. බෙරකරු හේ අත්වැල් ගාගයෙන් පණ ලබන නැව්වුවා කාන්සිය තිවා ගැනීමට වි විත් විට වෙ නස් වෙනස් තාලයේ කඩි කිය මින් නටයි.

යාගයක අසන්නට ලැබෙන කෙටි ම තාලයක් මේ ය:-

අප්පහස වා වා ෫
එයින් නැගුණේ සිව් න ෫
ක යන සන දි යන ෫
තො යනු න යනත් මේ ෫
සිව් අකැරු ෫

තොවිලයේ තවත් සුලබ ව අසන්නට ලැබෙන විවිධකි මේ:

වානු බැරි ය සිත ලද ෮
ගිරිදේවි ෮
දේන හංස පැරි සේ ම ෮
නුරාව ෮
පේන වෙලා එනවා සිත ෮
කාමෙ ෮
ගැනු කිව්ව ගතුවෙන් දළ ෮
කැමරු ෮

(පුරාණ සිව්පද සංග්‍රහ - 84 පිට, ගිරිදේවි හේ මිත්තිය)

මෙහි ඇත්තේ දෙපද එළි වැට වුවත් ඇතැම් තොවිල් කවම -

පොත අතිනේ ගෙන නිති තේ බබු විමනේ එද

විසුනේ රබු විමනේ වාස උණේ කළා සිනේ බද යහනේ සුද ගනිනේ සුද මැළිනේ උපන් දිනේ දොස හරිනේ මාල විනේ දොස උපනේ කේතු දනේ බබ රකිනේ

(පු. සි. සංග්‍රහට - 98 පිට හාන්ති කවි) යනුවෙන් හතර පළ එළිවැටි ඇත. මේ කවෙහි යකිය මාහු

හයෙන් හයයි යෙදුණේ වෙයි.
මොහු හතෙන් හතට යතිය
පිහිටා ඇති පහත එන කව
මොහුත් තාරයකට ගැයෙන්
තත් බව එය හඟිනගා කීමෙන්
දනා ගැනිය.

මැද ද දේසේ මහිම කැසයේ
ඉපිද සුවනය රැසින්

මොරේ
සුද්ද අංකුස දරා සුරතීන්
මුසර වානන නැගි

ත්රිතොරේ
බත් ද රත්වත් දොළස වළදා
එ අට දහසක් උසින්

පැතිරේ
වැද්ද නොව හැම දෝසයම
කොන කැප දෙවිද බිල රකිසි
ත්රිතොරේ

(පුරාණ සිව්පද සංග්‍රහය - 98
පිටි ශාන්ති කවි)

බස්පොළක් හ න් දි ය ක්
භානේ අසන්නට ලැබෙන කවි
කොළ තලයද කොවිලයට වැද්ද
ගෙන ඇත්තේ කවිකොළය
ආරම්භයේදී තොවිලයෙන්
ආහාසය ලැබී දෝසි සැක කරව
මින්.

පෙර දා දමිකොඩ රජව ඉපිද
මුනි දහම දෙසන්නට
සිත් ලොබ ලා
නොරඳා සිය පුර රජ සිටි හටි
මින් වනයක වැදි රකු
සක දක ලා
පැහැද මුහු මුකයට පැන
බණ්සා ලොවුතුරු බුදු බව
පැහැ එක ලා
මුනිදා හට වරුණය සිට ගද
බිය මෙ පදය ගැසු
සිටිපා වැද ලා

(අටකවිති කවක්)

අමුතු මාලයක වූ මේ කවේ
හි එළිවැට අට පළක යෙදී ඇති
සැටි සලකන්න. ඒ හැම පළ
කම යෙදී ඇත්තේ 'තා' කාර
යයි:

තා ලයනා නාග පෙනා නා
දරණ නා -

රජ පට ලමිනා
නාම යෙනා නාග දනා නා
ලොවිනා නා -

දෙත් කලී වැවුණ
නා නුවණ නාන නානා
නාමයෙනා නා -

ගරකඩ ගස නා
නා දරණ නාමයෙනා නා
සිහිනා නා -

ගරහිර බසි නා

(පු. සි. සංග්‍රහය - 100 පිටි
ශාන්ති කවි)

බෙද රසය තිරිසන් රසයකට
සමාන කොට ඇතත් එය කවි
යට ඇතුළු වීට ආලෝකයක්
ගෙන දෙයි. එය තිරිසන් රසය
කට පත් වන්නේ හුදෙක්
අර්ථ විරහිතව බෙද රසයම පම
ණක් තැවීමට යොදන ලද
කල්හිය. පැරකුම්බා සිටිනේ
පටන් මුළු නවර යුගය දක්වා
පැතිර ගිය ප්‍රශස්ත සාහිත්‍යවලි
යෙහි මේ පිළිබඳ කොතෙකුල්
දක්වන්නේ දැක් ගැනිය. 'අංග
මංග ප්‍රමංග ලෙන්' වැඩි තංග
මෙන් සිටිපා කමල් වට' (පැර
කුම්බා සිටින) ආදී වෑයයන්
ඇති මේ සාහිත්‍යයෙහි කෙසේ
වෙනත් පහත එන මේ කවේහි
බෙද රසය, කවියත් මැවීමට
තැන් කොට ඇති වින්තප
රූපය ඉස්මතු කරමින් ඉව
හල් වී ඇති බව පෙනෙයි.

දොංගද දොංගද දොංගද

දොං දොං

ගද ගද ගද ගද ගද ගද

ගං ගං

පද හුර කොට ගිය කද

පද වන්නා

නව නව එලසා යන්නට

යන්නා

(වලස් නැවුමේ කවක්)

මෙය කියවීමේදී වලසා තටන
පෙනෙන්නේ බෙරගඩ ද අප
ආකාරය අප ඉදිරියේ මැවී
කනට නංවමිනි. මෙහි වචන
සියල්ලක්ම හුස්මට ස්වරූප
යෙන් පිහිටා ඇත්තේ පැන
පැන නවන නැවුමකට සරිලන
ලයක් කවි ව දෙමිනි.
වලස් නැවුම මුළු
වන්නේ තැණිබව ගණයේ
නැවුමකට බව කවියේ ලයෙන්
පෙනෙයි. ඉහත එන කවේ පාද
සත් වීමද විශේෂයෙකි.

අසුවල් තාලයේ යැයි නොකිව
ගැනී කවක් ද අතරින් පතර
තොවිලයේ යාගයේ දක්නට
ලැබෙයි

ඉදුර අදිපති ඉබුල්
විමනකි
කර තොස් ත්‍රිකට කොකු
මෙන් බොජුන් තො
බිදිමි
මැතිද සියොගන පැමිණි
පිරිපොත්
සැම දොස් ගැර ඉඳුරු
දෙවි මෙ සපිරි සැප
විදිමි

(පු. සි. සංග්‍රහය - 99 පිටි -
ශාන්ති කවි)

අනුනාසික් කාසරක් කරයකින්
පාද අපිසන් කරන කවක් අපි
ඉනතින් දුටුමු. ස්වරයකින් අව
සන් වන කවිද සිංහලයෙහි ඇත්
නම් ඒ තොවිල් කවිය තුළ පම
ණෙයි සිතමි.

ආරාදනා පිළිඅරගෙන බුණ
දෙසුමට

ආලෝකය දහමි නො දන

සුදු කෙරුමට

අස්ම ලෝක බර්මය දන

බණ දෙසුමට

අක්මා හෘද වස්තු අපල

දෝෂය බිද

පු. සි. සංග්‍රහය - 107 පිටි -
ඒ කාක්කර ශාන්තියක්)

පහත රට නැවුම කවි විවිධත්
වියෙන් නොඅඩු බව ඉහත එන
කැණ ස්වල්පයෙන් පෙනී
යන ඇත. තොදියුණු තලාවක
අංගෝපාංග වුවත් ආදි සිංහලයා
ගේ වන ගොත පිළිබඳ සමීක්ෂ
ණයක දී තොවිල් කවියෙන්
ලැබිය හැකි පිටිවහල ද සැහෙන
තරම් යයි සිතමි. හිය තොවිල්
මහතා මහත් පරිශ්‍රයකින්
අපේ තොවිල් කවි ද ඇතුළත්
ජන කවි රැසක් එක්තැන්
කොට ඇත. ඇම. සු. ප්‍රඥාලෝක
ස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේ ගේ
පුරාණ සිව්පද සංග්‍රහය ද මෙහි
ලා වැදගත් කෘතියකි. එහෙත්
සා විසිසන් උගෙන හෝ නො
ලියා තබා ගත් විසින් විසින්
මැදි යන තොවිල් කවි තවත්
අප්‍රමාණ සංඛ්‍යාවක් ඇත. ඒවා
එකතු කොට පළ කිරීම සමාර
භව කරන ලොකු සේ වෙතියි.